

**ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА
ПРОКУРАТУРА**
№ 8519

63
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
21/К.Д. 18/2002
17.10.2002

София 10. 2002 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО К.Д. № 18/2002 Г.

СТ А Н О В И Щ Е
ОТ ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА

ПО ИСКАНЕТО НА ПЛЕНУМА НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД /ВКС/
ЗА ТЪЛКУВАНЕ НА ЧЛ.106, ЧЛ.8 И ЧЛ 117, АЛ.2 ОТ
КОНСТИТУЦИЯТА, КАКТО И ЗА ОБЯВЯВАНЕ
ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТТА НА § 49, Т.2 ОТ
ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ЗАКОНА ЗА СЪДЕБНАТА ВЛАСТ /ЗИДЗСВ/

I. ПО ИСКАНЕТО ЗА ТЪЛКУВАНЕ И ФОРМУЛИРАНИТЕ
ВЪПРОСИ С ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА КОНСТИТУЦИОННИЯ
СЪД ОТ 24.09.2002 Г. ПО К.Д. № 18/2002 Г.

Правомощието на Министерския съвет /МС/ да организира стопанисването на държавното имущество по чл. 106 от Конституцията /К/ следва да се осъществява при съобразяване с разпоредбите на чл. 8 и чл. 117, ал.2 от К.

Организирането на стопанисването като типична управленска функция е поверено на МС, като К му предоставя вземането на решение, считано от него за най-целесъобразно. Това изрично е прието от Конституционния съд /КС/ в Решение № 19 от 21.12.1993 г. по к.д. № 11/1993

г. В същото решение КС изяснява, че има случаи, когато във връзка с организационната дейност на МС по чл. 106 от К, той е обвързан от определени правила, които не са конституционни, а се издават на законово равнище.

Същевременно МС е обвързан и с правила на конституционно равнище, каквито са разпоредбите на чл. 8 и чл. 117, ал.2 от К. Именно затова в Решение № 14 от 12.09.1995 г. по к.д. № 23/1995 г. КС прие следното: “МС организира стопанисването на държавното имущество по чл. 106 от К по начин, който е в съответствие с йерархията и компетентността на държавните органи и не накърнява техния престиж. При упражняването на това свое правомощие той не може да затруднява дейността на конституционноустановени органи като Президента, Народното събрание, съдебните органи и КС. МС не може да се разпорежда с държавни имоти, в които се помещават посочените държавни институции, като издава едностранни актове по целесъобразност освен с тяхното изрично съгласие”.

Стопанисването на държавното имущество според примерното изброяване, направено от КС в Решение № 19 от 21.12.1993 г. по к.д. № 11/1993 г. включва поддържането на държавното имущество, използването му, събирането на доходи, изплащането на задължения, воденето на документация. Когато МС предоставя стопанисването на органите на съдебната власт, се създават материалните /имуществените/ предпоставки за нейната независимост. Щом МС няма конституционно правомощие да се разпорежда /в смисъл да предоставя другиму стопанисването/ с държавни имоти, в които се помещават съдебни органи, логично е да се приеме, че за него съществува конституционно задължение да предоставя това стопанисване пряко на органите на съдебната власт. В противен случай би се стигнало до абсурда МС в изпълнение на правомощията си по чл. 106 от К да извършва действия, които КС е обявил за противоконституционни в цитираното Решение № 14 от 12.09.1995 г. по к.д. № 23/1995 г.

КС вече се е произнесъл по стабилността на акта на МС за предоставяне на стопанисването и конституционната забрана МС да се разпорежда с държавни имоти, в които се помещават органи на съдебната власт. Същевременно КС е изяснил, че под “разпоредителни действия” се разбират онези управленски действия, чрез които обекти на публичната държавна собственост се предоставят, разпределят, преразпределят и др. на различни държавни органи – Решение № 14 от 12.09.1995 г. по к.д. № 23/95 г. Независимостта на съдебната власт относно стопанисването на предоставеното ѝ имущество е икономическа основа на нейната независимост, прогласена от чл. 117, ал. 2 от К.

От изложените съображения произтичат следните изводи:

1. Прогласеното в чл. 8 от К разделение на властите изключва възможността изпълнителната власт директно, чрез други субекти или чрез упълномощаване по реда на закона да упражнява правомощията по стопанисване на държавното имущество, необходимо за осъществяване функциите на съдебната власт.

2. Изпълнителната власт може да организира стопанисването на такова имущество единствено като го предоставя изключително и само на съответните органи на съдебната власт.

3. Независимостта на съдебната власт, прогласена в чл. 117, ал. 2 от К включва и независимостта в стопанисването на предоставеното ѝ имущество.

II. ПО ИСКАНЕТО ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ

Споделяме аргументите, изложени в искането на Пленума на ВКС, със следните допълнения:

1. Атакуваната разпоредба нарушава чл. 6, ал. 2 от К във връзка с чл.52, ал.1 от К. Здравното обслужване на магистратите, както и на всички граждани следва да става при условия и по ред, определени със закон, а не с акт на МС.

2. Налице е нарушение и на чл. 6, ал. 2 от К във връзка с чл. 48, ал. 5 от К. Условията за отдых на магистратите, както и на всички граждани следва да се определят със закон, а не с акт на МС.

ЗАМ.-ГЛАВЕН ПРОКУРОР И
РЪКОВОДИТЕЛ НА ВКП:

